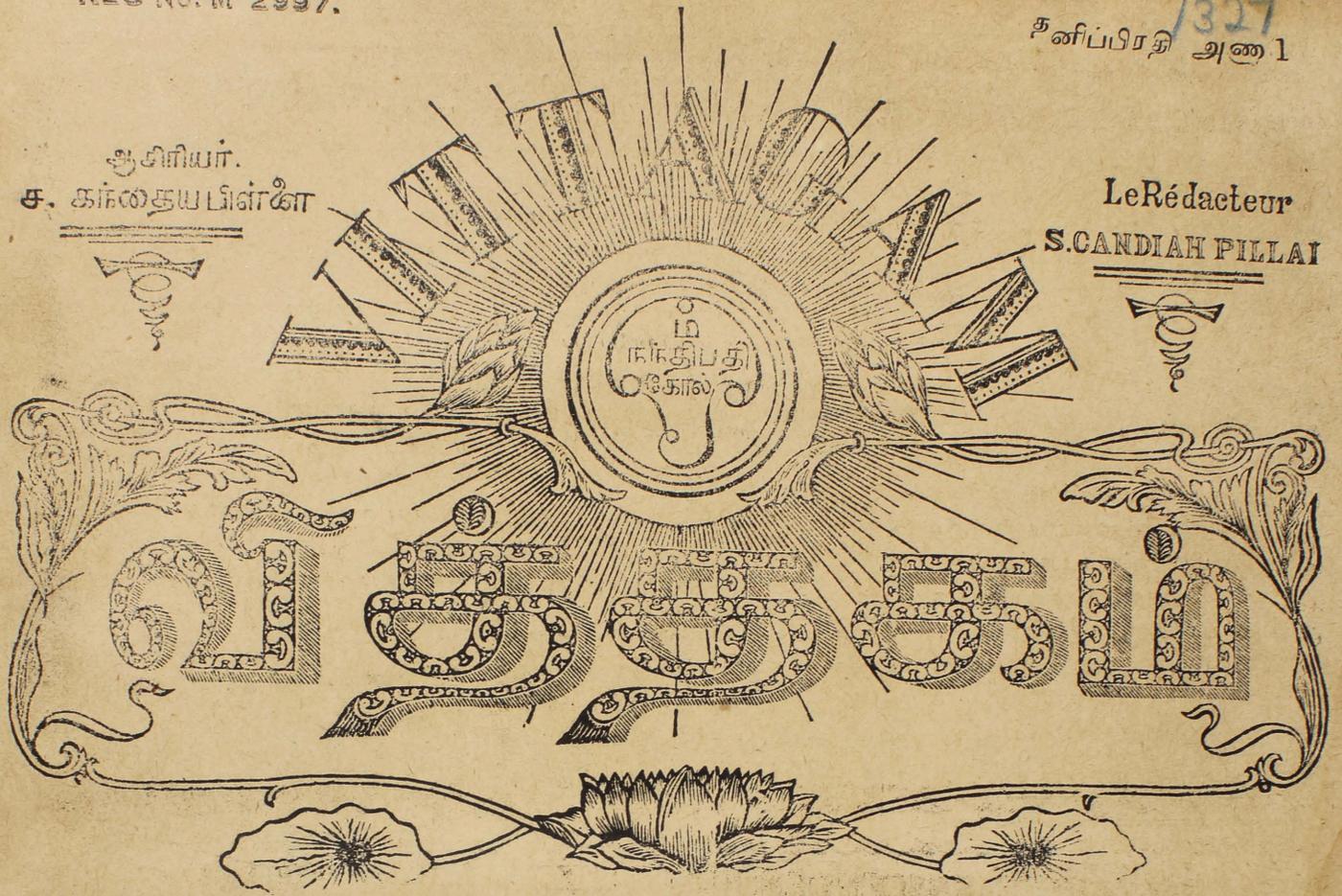


ஆசிரியர்.
ச. கந்தையபிள்ளை

Le Rédacteur
S. CANDIAH PILLAI



ஒரு செந்தமிழ் வாரப் பத்திரிகை.

VOL. III

புதுவை, தாதுவூர் புரட்டாசி மீ ௨௩௨ (8-10-36)

No. 43.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தேவாரம்.

பொன்செய்தமேனியினீர்புலத்தோலையரைக்கசைத்தீர்
முன்செய்தமுவெயிலுமெரித்தீர் முதுகுன் றமர்ந்தீர்
மின்செய்த நுண்ணிடைபாள் பரவையிவள்தன் முகப்பே
யென்செய்தவாறடி கேளடியேனிட்டளங்கெடவே.

உம்பரும்வானவருமுடனே நிற்கவேயெனக்குச்
செம்பொனைத்தந்தருளித்திகழும்முதுகுன் றமர்த்தீர்
வம்பமருங்குமுலாள் பரவையிவள்வாடுகென்ரு
ளெம்பெருமானருளீரடியேனிட்டளங்கெடவே.

உ-
திருவருள் துணை.



காலமுண் டாகவே காதல்சேய்
துய்மின் கருதரிய
ஞாலமுண் டானோடு நான்முகன்
வானவர் நண்ணரிய
ஆலமுண் டானேங்கள் பாண்டிப்
பிரான்றன் அடியவர்க்கு
மூலபண் டாரம் வழங்குகின்
றூன்வந்து முந்தும்மீனே.
[நீர்வாசகம்]

வி த்த க ம்

புதுவை

காது (ஸ்ரீ) புரட்டாசிமீ உருவ

சாக்காடு.

அழிதன் மாலைத்தாகிய மாயா சம்பந்தமான உடலுயிர், குருவருளால் பெறப்படும் உரிய சாதகங்களை வழுவறக் தாங்கி ஒழுகுதலால், நித்தியத்துவம் பெறும் என்னும் உண்மையை நன்று தெரித்தற்கும், வினை வசத்தாலாய துன்பங்களை அறவே ஒழித்தற்கும், பேரின்பம் அளிக்கும் அமல யாக்கையை ஆக்குதற்கும் உரியதாகிய

சாதலுறச் சாதல் என்னும் வாய்மையான சாக்காட்டை அடைந்து தமது புலால் துருத்தியைப் பூந் துருத்தியாக மாற்றி — துவிஜத்துவம் அடைந்து நித்தியத்துவம் பெற்ற சித்து முர்த்தியாகிய

இடைக்காடர் அருளிய மூவடி முப்பது என்னும் அரிய பெரிய தமிழ் மறையில் ஒழிபு என்னும் நான்காம் அத்தியாயத்தில் ஐந்தாம் சூக்தமாகிய இறுதிச் சூக்த மகுடமாகி மிளிர்வது “சாக்காடு” என்பது.

இதற்கு முந்திய சூக்த மகுடமாகிய “மூப்பு” என்பதன் பண்பும் பயனும் “வித்தகம்” தொகுதி 3 இல. 42 இல் ஷே சூக்தம் ததவியவாறு ஒரு சிறிது விளக்கிக் கூறப்பட்டன.

சுண்டுச் “சாக்காடு” என்பதன் பெற்றி ஒரு சிறிது விளக்கமுற உரைக்கப்படும்.

காமாட்சி பீடம் என்னும் உயரிய தடத்தை அடைந்து அகில சீவர்க்கும் அறிவு ஆற்றல்களில் மூத்தவனாய் — உயர்ந்தவனாய் — மேலான சித்தன் என வதியும் நிலைமையே “மூப்பு” எனவும்,

அதுவே, தன்னிலை முன்னிலை என்னும் இருவகை நிலைகளையும் ஐயம் திரிபு இன்றித் தெளிவுறக் கண்டு ஏற்றவாறு உண்டு உய்தி யடைதற்கு உரியது எனவும்,

சிறியோராகிய புன்மை அறிவுடைய உலக மாக்கள் போற்றுதற் குரிய வாய்மையான புகழுடையது எனவும்,

வாய்மையான சீவ காருண்ணியம் ஆக்க முறுதற்கு இடனாவது எனவும்,

இவ் வாற்றால் இத்தகைய உயரிய நிலையானது உலகோர் பக்குவத்துக்கு ஏற்ற பயன்களைப் பகுத்துக் கொடுக்கும் முறைமையை உடையது எனவும்

“மூப்பு”

என்னும் மேலைச் சூக்தத்தால் கூறிப் போந்த புலவர் பெருமான்

“சாக்காடு”

என்னும் மகுடமுடைய இவ் அரு

மறையின் இறுதிச் சூர்த்தத்தால், அத்தகைய வாய்மையான மூப்புக் கைவரப் பெற்ற மெய்யடிபான் சாதலுறச் சாதல் உற்றுத் துவிஜத்துவம் அடைதலின் பெற்றி கூறுகின்றார் என அறிதற் பாற்று.

மூவடி முப்பது.

ஒழிபு. 4.

சாக்காடு—சூக்தம். 5

மன்னற் று வுறுத்தலின் மன்பகைக் [கிம்மையின்] றுன்புற வொழித்தலின் றெல்லுயிர் [துணிந்த] வின்புறு புத்துட விசைத்தலின் வாழிய. என்பது சூக்தம்.

சிவஞானிகளுக் குரிய சாதலுறச் சாதல் என்னும் வாய்மையான சாக்காட்டின் பெற்றியை உணர்த்துதல் துதலிற்று இச் சூக்தம் என்க.

சாக்காடு என்றால் உடலை விட்டு உயிர் பிரிதலாகிய மரணம் எனவும்,

அதுதான், அசுத்த பௌதிக தநவாகிய மருளுடம்பு அழிதன் மாலைத்து என்னும் நிச்சயமான உணர்ச்சியை, அதனைச் சகம் என்று நம்பி மாயா போகங்களில் கன்றிய மனத்தராய் உழலும் உலக மாக்களுக்குக் கண்கூடாக அளித்தலாலும்,

எடுத்த உடம்புக்கு வித்தாகிய பிராரத்த வினையால் உளதாகும் இம்மைத் துன்பத்தை அவ் வுலக மாக்களுக்கு நீக்குதலாலும்,

அநாதியான சீவரால் சுகமடைதற் குரியது என நிச்சயிக்கப்பட்டு அன்னவர் உணர்ச்சியால் பற்றிய புதிய உடலமாகிய மறு பிறப்பை அடையச் செய்தலாலும்,

அத்தகைய மரணம் என்னும் சாக்காடு என்றும் நின்று நிலவுவதாக என உலகியலுக்கு ஒப்பிவாறு எம் போலியர் பொருள் காணும் படியும்

உண்மையை நாமும் ஆற்றல் உடையார் அதனைக் குரு வருளால் உணர்ந்து உய்தி யடையும் படியும் அமைக்கப்பட்டது இச் சூத்தம் என்க.

உடலை விட்டு உயிர் பிரிதலாகிய மரணம் உண்மையாற்றான் மன்பதை மாயா உலக வாழ்வு அறித்திய மென்பதை நிச்சயமாக உணர்ந்து அற நெறியை அவாவுகின்றது. மரணமே நிலையாமையை அறிவிக்கின்ற தென்பது பட்டாங்கு.

பின் வரும் பிரமாணங்களும் இவ் உண்மையை நன்று புலப்படுத்துகின்றன.

சுந்தரர் தேவாரம்.

மணமெனமகிழ்வர்முன்னேமக்கடாய் [தந்தைசுற்றம்] பிணமெனச்சடுவர்பேர்த்தேபிறவியை [வேண்டேனாயேன்] பணையிடைச்சோலேதோறும்பைம்பொழில் [விளாகத்தெங்கள்] அணைவினக்கொடுக்குமாநூரப்பனை [யஞ்சினேனே.]

(ஊ. திருவாரூர்-பண்-இந்தளம் பாச. 6)

நாலடியார்.

மன்றங்கறங்கமணப்பறையாயின அன்றவற்காங்கேபிணப்பறையாய்--பின்றை ஒலித்தலுமுண்டாமென்றுத்துபோமாதே வலிக்குமாமாண்டார்மனம்.

(ஊ. யாக்கை நிலையாமை செ. 3)

மணத்திற்குக் கொட்டும் பறைகளே பிணத்திற்குக் கொட்டும் பறைகளும் ஆம் என்று நினைத்துப் பெரியோர் மனம் பிறப் பிறப்பு நீங்கி உய்தி யடையும் நெறியையே கடைப்பிடித்து நிந்தம் என்பது இதன் பொருளாகும்.

கணங்கொண்டுகுற்றத்தாரகல்லென்றவறப் பிணங்கொண்டுகாட்டிய்பார்க்குண்டும் -- [மணங்கொண்டிண்டு] உண்டுண்டுண்டென்றுமுணர்வினா [சாற்றுமே] தொண்டொண்டொண்டென்னும்பறை.

(ஊ. ஊ. செ. 5)

மாயா வுலக வாழ்வின் நிலையாமையைச் சாப்பறை அறிவிக்கும் என்பது இதன் பொருளாகும்.

இவற்றால் மரணம் உலக மாகக் களுக்கு நிலையாமையை அறிவுறுத்துதல் காண்க.

வினைப்போக தேகம் அழியுங்கால் அத் தேக சம்பந்தமான துன்பமும் ஒழியும். மரணம் இம்மையின் துன்பம் ஒழித்தலின் பெற்றி இதுவே ஆம்.

“வினைப்போகமேபுறுதேகங்கண்டாய் [வினைதானொழிந்தால்] தினைப்போதளவும்நில்லாது.....”

என்றனர் பட்டினத் தடிகள்.

உலகோர் பலர் தமது இம்மை வாழ்க்கை மிக்க துன்பமும் வாழ்க்கையாய் ஆற்றொணைத் துப நுற்றுழிச் சாதல் நன்று என அதனை விழைவதும் அச் சாக்காடு அவர் துன்புறவை ஒழிப்பதா தலும் கண்கூடு.

எவ்வாற்றானும் இன்பம் விழைதலே சீவ இபற்கை ஆதலால், ஒவ்வொரு வரும் தாம் தாம் மரணம் அடைந்த பின் இன்புறுதற்குரிய நற்கதியையே -- புத் துடலையே அவாவி நிற்பர்; அடுத்த கதி நற்கதியாக அமைய வேண்டும் என்றே பலரும் தாம் அறத்தாறு எனத் துணிந்தன வற்றைப் புரிவர். மரணம் பிறவி நெறியே ஆம். அதுவே பிறிதோர் உடலை அடையச் செய்கின்றது.

சுத்தசாதகம்.

மேலோர்வடிவையேடுத்ததேயாகின் மேவுமிவ்வுடலிங்கேவீழ்ப் மேலொருவடிவையெடுத்ததின்ருகின் மேவுமிவ்வுடலிங்கேவீழ் மேலொருசிவத்தைச்சீவன்சென்றடையும் மேவுமிவ்வுடலிங்குத்தானே மேலொருசிவத்தின்வடிவதாம் அருளாய் வெளியதாய்உலகுக் கண்டிடவே.

(ஊ. செ. 19)

என அம்பிகை யருளால் எழுந்த சுத்த சாதகமும் மரணம் பிறவி நெறியே என்பதை நன்று வலியுறுத்துதல் காண்க.

“இறந்தன பிறக்கும்”

எனப் பட்டினத்தடிகள் அருளியதும் அறிக. (கோயிற்றிருவகவல்)

இவ் அரிய தமிழ் மறைக்கு உலகியலுக்கு ஒப்பியவாறு உரை கண்ட பண்டை ஆசிரியர் கூற்றும் இயைபு பற்றி ஈண்டு காட்டப் படுகின்றது.

“1. பேறிளமை இன்பங்களால் ஏமாப்புறும் மன்பதைக்கு முடிபு ஒன்று உண்டென அறிவுறுத்துவது.”

“2. உலகோர் ஆற்றாது அல்லலுற்று அழுகும்வழி அவர் துயர்க் கடலாகிய இம்மை முடித்தற்கு இஃது ஓர் கருவியாவது”

“3. அங்கனம் முடிந்தார் உடம்பு விலங்குவ் காலத்து அடுத்த வினை தோற்றுவிக்கும் கதிபுட் சென்ற புத்தல் பெறப் பிறிதோர் இன்ப வுலக வாழ்க்கைக்கு அடி கோலி விடுப்பது”;

இவ்வாறு மரணம் என்னும் சாக்காடு மன்பதைக்கு மாயா போக வாழ்வின் நிலையாமையை அறிவுறுத்துதலாலும், இம்மையின் துன்புறவை ஒழித்தலினாலும், தொல் லுயிர்க்கு வினை வசத்தால் அவாவிய மறு பிறவியாகிய புத்துடலைச் சேர்த்தலாலும் இத்தகைய சாக்காடு வாழ்வதாக என வாழ்த்தி முடிக்கப்பட்டது.

இவை உலகியலுக்கு ஒப்பிய பொருள்.

மேல் இச் சூத்தத்தின் உண்மைப் பொருள் சிறிது கூறப்படும்.

1

(சாக்காடு) மன்பதைக்குமன் அறிவு [உறுத்தலின்]

2

(மன்பதைக்கு) இம்மையின் துள் [புறவுஒழித்தலின்]

3

(துணிந்த) தொல்லுயிர்துணிந்த இன்புறுபுத்துடல் இசைத்தலின் வாழிய.

அ

சாதலுறச் சாதலாகிய வாய்மையான சாக்காடானது உடலுயிர் அமலமடைந்து நிலை பெறுதலாகிய நித்தியத்துவத்தை உலகோராகிய மன்பதைக்கு உணர்த்துதலாலும்,

ஆ

சகல சீவர்களுக்கும் வினைப் பயனாய் அமைந்த பிறப்பு வளர்ச்சி பசி பிணி மூப்பு இறப்பு என்னும் இம் மண்ணிலக வாழ்வின் துன்பங்களை ஒழித்து விடுதலாலும்,

இ

திரிந்து நிலை பெற்ற அநாதியான உயிர் பேரின்ப லாபம் பெறுதற் குரிய திரிந்து நிலை பெற்ற அமல ததுவாகிய புத்துடை ஆக்கிக் கொள்ளுதலாலும்

அத்தகைய சாக்காடு வாழ்வதாக என்பதாம்.

[“மன்பதைக்கு ” “துணிந்த” என்பன இடை நிலைத் தீபகமாய் முன்னும் பின்னும் இயைந்து பொருளுணர்த்தி நின்றன.]

மேல் இவ் உண்மைப் பொருள் சிறிது விளக்கமுற உரைக்கப்படும்.

சாக்காடு என்றால் என்னை? அதுதான் மெய் படியாராகிய சிவஞானிகளுக்கு குரிய சாதல் — சாதலுறச் சாதல் என்பது. பின் வரும் பிரபல சுருதியால் விளக்கிக் கூறப்பட்ட சாக்காடு இதுவே ஆம்.

திருமந்திரம்.

கத்திக் திரிவர் கழுவடி நாய்போல் கொத்திக் திரிவர் ஞானிகளினுடைய பொறியும் உடலும் இரக்கவே செத்துத் திரிவர் சிவஞானியோர்களுே.

(ஷரீம்- தந். ஞானவேடம்- மந். 4)

மெய் படியாராகிய சிவஞானிகள் சாதலடைவது என்றால் அவர் உடலை விட்டு உயிர் பிரிவதன்று. மற்ற அவ் உடலகத்துள்ள அசுத்தமான கருவிகரணங்கள் அவ் அசுத்தம் நீங்குதலால் சாகாமல் செத்து மாற்றமடைதலை ஆகும். சாதலுறச் சாதல் என்பது இதுவே ஆம். சீவத்துவம் சாதலடைதல்—ஒழிதல் — தற் சதந் திரம் ஒழிதல் என்பதும் இதுவே ஆம். காய மாயம் கழிதல் என்பதும் இதுவே ஆம்.

உடல் பழுதடைந்து பிணமாக உயிர் அதனை விட்டுப் பிரிதலாகிய சாதல் என்பது — மரணம் என்பது மெய் படியாராகிய சிவஞானிகளுக்கு இல்லை. ஏன்? அவர் சீர்த்துள்ள அசுத்த நிறை ஒழிதலால்—திரிதலால் அவ் உடலும் உயிரும் ஒழிவற ஒன்றி நித்தியத்துவம் பெற்றமையால் என்க.

அசுத்த நிறை கேடடைய அமல நிறை ஆக்கமுறும். அஃ தா வ து அசுத்த நிறையே அவ் அசுத்தம் நீங்கி அமலமாகித் திரியும் என்பது.

“மன்மதைக்கு மன் அறிவு உறுத்தலின்”

இத்தகைய சாக்காடு மன்பதைக்கு-உலகினர்க்கு நித்தியத்துவத்தை — உடலுயிர் அழிந்து படாது சிவாங்கமாகி நித்தியத்துவம் பெறுதலாகிய உண்மையை அறிவுறுத்துகின்றது; நித்தியத்துவம் பெறும் என்னும் உணர்ச்சியை வலியுறுத்துகின்றது. மன் என்பது நிலைபேறு — நித்தியத்துவம் எனப் பொருள் படும்.

இத்தகைய சாக்காட்டை அடையும் வரை நித்தியத்துவம் வாய்மையாகாது; நிச்சயமாகாது. ஆதலால் இதுவே நித்தியத்துவத்தை அறிவுறுத்துவது என்க. இப்பெற்றி கைவரப் பெற்று உடலோடு மறைந்து நித்தியத்துவம் அடைந்த தத்துவப் பெரியா ரெல்லாம் இதற்கு உறு சான்றாவர்.

“மன்பதைக்கு இம்மையின் துன்புறவு ஒழித்தலின்”

இத்தகைய சாக்காட்டை இம்மை என்னும் இம் மண்ணிலக வாழ்வுக்குரிய துன்பங்களை—இப் பூவுலகில்—மாயாப் பிரபஞ்சத்தில் சகல சீவர்களுக்கும் வினைப் பயனாய் இயற்கையாய் அமைந்த துன்பங்கள் யாவற்றையும் அறவே ஒழித்து விடுகின்றது.

பிறப்பு, வளர்ச்சி, பசி, பிணி, நரை, திரை, மூப்பு. இறப்பு. என்னும் துன்பங்களை — ஊனங்களை அறவே ஒழித்து விடுகின்றது; ஒழித்து உலவா இன்பமாகிய பேரின்பத்தை அளிக்கின்றது.

பேரின்பமே வீடு பேற்றின்பம் எனப்படுவது.

“அதுதான் பிறப்புப் பிணி மூப்புச் சாக்காடு அவலக் கவலைக் கையாற்றி னீங்கி மணியினது ஒளியும் மலர்னது நாற்றமும் சந்தனத்துக் தட்பமும் போல உண்ணின் நெழுதரு மொரு பேரின்ப வெள்ளத்தது”

என்பது இறையனார் களவியல் உரை.

துன்பம் யாவற்றையும் அறவே ஒழித்து—மும் மலங்களையும் ஒழித்துப் பேரின்பம் நல்குவது சாதலுறச் சாதலாகிய வாய்மையான சாக்காட்டையன்றி, உடலை விட்டு உயிர் பிரிதலாகிய உலகியலுக்கு ஒப்பிய சாக்காடாகிய மரணம் அன்று.

சீரம் பிணவியல் அடைதலாகிய மரணத்தால் அப் பிறவியில் அதுபவமாய் அமைந்த பிராரத்த வினையால் ஆய துன்பம் ஒழிவதே யன்றி—அப் பிறவிக் குரிய வினை வித்து ஒழிவதே யன்றி, மேற் பிறவிகளுக்கு வித்தாய் அமைந்த சஞ்சித வினையும், அப் பிறவிக்கண் ஆகாமியமாய் ஈட்டிச் சஞ்சிதமாய்க் கூடிய வினையும் ஒழிந்தன ஆகா.

ஆதலால் உலகியலுக்கு ஒப்பிய சாக்காட்டினால் துன்பம் முழுவதும் ஒழிதலும் அதனால் பேரின்ப லாபம் பெறுதலும் அசம்பாவிதமே ஆகும்.

சாதலுரூச் சாதலாகிய வாய்மையான சாக்காட்டினற்றான் சீவத்துவம் அறவே ஒழிந்து சிவத்துவம் திகழும்; “தான் அவன் ஆகும், சமாதி” — வாய்மையான சமாதி கைகூடும். இதனால் துன்பங்கள் அறவே ஒழியும்.

இப் பெற்றி கைவரப் பெற்றவரே “ஈனமில் காயம்” உடைய சீவன் முத்தர் என அறிக. இவ் “ஈனமில் காயமே” சிவ வடிவம். இவ் அமல வடிவம் எதனால் உளதாயிற்று? சீவத்துவம் சாதலடைதலாகிய சாதலுரூச் சாதலுற்றான் — உடலுயிரில் உள்ள — உடலுயிராய் அமைந்த அசுத்த நிறை கேடடைதலாகிய வாய்மையான சாக்காட்டினற்றான் உளதாயிற்று என்க.

“ஈனமற்ற காயமாய் இருப்பன் எங்கள் [ஈசனே”

என்றனர் எம் அண்ணலாகிய சிவ வாக்கியர்.

இத்தகைய ஈனமில் காயமாகிய சிவ வடிவம் உலகியலுக்கு ஒப்பிய சாக்காடாகிய மரணத்தை அடையும்—பிண விபலடையும் என்று நினைக்கவும் சொல்லவும் படுமா?

இத்தகைய அமல வடிவமாகிய பிரணவ வடிவமே அருளாய் வெளியாய் பரத்தில் பரமாகிய ஞானாகாசத்தில் ஒடுங்குவது என்க.

திருமந்திரம்.

தானவ னுக்கு சமாதிகை கூடினால் ஆன மலமறு மப்பசுந் தன்னை டபாய் ஈனமில் காய மிருக்கும் இருநிலக்(து) ஊனங்கள் எட்டும் ஒழித்தொன்று வோர் [கட்கே.

(ஊ 8ம்- தந். நின்மலாவத்தை மந். 17)

[பசுத் தன்மை போதல்—சாதலுரூச் சாதலடைதல்—சீவத்துவம் கெடுதல். ஈனமில் காயம்—அசுத்த நிறையாகிய ஊனம் ஒழிந்த அமல தத; “இன்புறு பு த் து ட ல்.” “என்னையும் இருப்ப தாக்கினன்” (திருவாசகம்—திருவண்டப்பகுதி) என மணிவாசகர் அருளியதும், “நந்தி யருளாலே நான் இந்நுநேனே” (திருமந்திரம்) என எம் அண்ணல் அருளியதும் அறிக.

ஊனங்கள் எட்டு—பிறப்பு வளர்ச்சி (அசுத்த நிறை அமைந்த மருளுடம்பின் ஆக்கம்) பசி, பிணி, நரை, திரை, மூப்பு, இறப்பு.

ஒன்றுவோர் — அருளாய் வெளியாய் பரத்தில் ஒடுங்குவோர் “பொழி கின்ற இவ் உடல் போம் அப்பரத்தே” (திருமந்திரம் — விசுவக்கிராசம) என எம் அண்ணல் அருளியதும் அறிக.

சாதலுரூச் சாதல் என்னும் சாக்காடானது தன்னை அடையப் பெற்ற மெய்படியார்க்கு “இம்மையின் துன்புற”வை—இம் மண்ணுலக வாழ்வுக்குரிய துன்பத்தை இப் பூவுலகில் ஒழித்துப் பேரின்பம் அளிப்பதாகும் என்பது பின் வரும் பிரமாணங்களாலும் வெள்ளிடை ஆம்.

அப்பர் தேவாரம்.

பிறப்புமூப்புப்பெரும்பிசுவரன்பிணி இறப்புநீங்கிடுங்கு இன்பம்வந்தேய்தீமீம் சிறப்பர்சேறையுட்செந்நெறியான்கழல் மறப்பதின்றிமனத்தினுண்வைக்கவே.

(ஊ திருச்சேறை— திருக்குறள் தொகை [பாசரம். 3])

[“இங்கு இன்பம் வந்து எய்தீமீம்” என்பது “இம்மையின் துன்புறவு ஒழித்தல்” என்பதன் பொருளை நன்று விளக்குதல் காண்க.]

ஊமார்க்குக்குடியல்லோநமனையஞ்சோம் நரகத்திலிடர்ப்படோநலையில்லோம்

ஊமாப்போம்பிணியறியோம்பணியோ [மல்லோம்

இன்பமேயெந்நாருந்துன்பம்ல்லே

ஊமார்க்குக்குடியல்லாததன்மையான சங்கரநற்சங்கவெண்குழையோர்கா திற

கோமாந்கேநாமென்றமீளாவாணாய்க் கொய்ம்மலர்ச்சேவடியினையேகுறிக [வேமே.

(ஊ திருமறுமாற்றத்திருத் தாண்டகம் [பாசரம். 1])

சுந்தரர் தேவாரம்.

மண்ணுலகிற் பிறந்துதம்மைவாழ்த்தும்

[வழியடியார்

பொன்னுலகம்பெறுதல்தொண்டினன்

[இன்றுகண்டொழிந்தேன்

விண்ணுலகத்தவர்கள்விரும்பவென்றோ

[யானையின்மேல்

என்னுடல்காட்டுவித்தானொடித்தான்

[மலையுத்தமனே.

(ஊ திருநொடித்தான்மலை-பண்-பஞ்சமம் [பாசரம். 6])

“பொன்னுலகம்பெறுதல் தொண்டனேன் இன்று கண்டொழிந்தேன்” என்பதனால் “இம்மையின் துன்புறவொழிதல்” நன்று பெறப்படுதல் காண்க.

மனம் எனும் பெரிய மத்த யானையாகிய கர்ட்டானை சாதலுரூச் சாதலடைந்து வெள்ளையானையாக—தூய உள்ளமாக—அமலமாக மாற்ற மடைந்தமையே — வாசி வசப்பட்டமையே துன்புறவொழிதற்குக் காரணம் என்பது இப் பாசரத்தின் 3-ம் 4-ம் ஆடிகளால் விளக்கப்பட்டது.

“இன்று கண்டொழிந்தேன்” என தமது அதுபவத்தையே கூறியருளிணர் வன்றெண்டப் பெருமான் என அறிக]

இவ்வாற்றால், சாக்காடு “இம்மையின் துன்புறவொழித்தலின்” பெற்றி ஒரு சிறிது விளக்கப்பட்டது.

“துணிந்த தொல்லுயிர் துணிந்த இன்புறு புத்துடல் இசைத்தலின்”

சாதலுறாச் சாதலாகிய சாக்காடு, திரிந்து நிலை பெற்ற உயிர் திரிந்து நிலை பெற்ற புத்துடலை புத்துடலாகிய அமல தநுவை இசைத்துக் கொள்ளச் செய்கின்றது. அல்தாவது புலால் துருத்தியை அழித்து—சாதலடையச் செய்து பூர் துருத்தியை ஆக்கிக் கொள்ளுகின்றது என்பது.

[துணிபு ஈண்டு நிலைபெறு என்னும் பொருட்டு.]

திருவாசகம்.

“.....அறுக்கிலேன் உடல்துணிபட.....”

(ஊ செத்திலாப்பத்து பாசரம். 6)

என்றனர் மணிவாசகர்.

உடல் அமல மடைந்து நித்தியத்துவம் பெறுமாறு அதனைச் சாதலுறாச் சாதலடையச் செய்கிலேன் என்பது இதன் பொருளாகும். தூலத்தைக் கெடுத்து—வாட்டி—சாதலடையச் செய்து அத் தூலத்துக்கும் உயிருக்கும் துணிபு உண்டாக்கல்; நிச்சயம் -- உறுதி -- அழிவின்மை உண்டாக்கல் என்பது கருத்து.

பின் வரும் பிரமாணம் மணிவாசகர் உடலுயிர் சாதலுறாச் சாதலால் அசுத்தம் நீங்கி அமல மடைந்த மையை -- துணிபு என்னும் உறுதி பெற்றமையை—நித்தியத்துவம் பெற்ற மையை—இன்புறு புத்துடல் இசையப் பெற்றமையை நன்று புலப்படுத்துவன ஆகும்.

திருவாசகம்

“..... ஊன்கெட்டுயிர்கெட்டுணர்வுகெட்டுடன் உள்ளமும்போய் நான்கெட்ட வாபாடி.....”

(ஊ திருத்தெள்ளேணம் பாசு. 18)

“..... பூவின் நாமம் போன்றுயர் தெங்கும் ஒழிவற நிறைந்து மேவிய பெருமை இன்றெனக் கேளிவந் தருளி அழிந்தும் ஆக்கை ஒழியச் செய்த ஓண் [பொருள் இன்றெனக் கேளிவந் திருத்தினள் போற்றி அளிந்தும் ஆக்கை செய்தோள் போற்றி ஊற்றிருந் துள்ளவ் களிப்போன் போற்றி

நாட்டவர் மருளவுங் கேட்டவர் வியப் [பவும் கடக்களி நேற்றாத் தடப்பெரு மதத்தின் ஆற்றே கை அவயங்ஞ் சுவைநறு கோழ்யேன் கொண்டெ செய்தனன் ஏற்றார் மூதார் எழில்நகை யெரியின் வீழ்வித் தாங்கன்(று) அருட்பெருந் தீயின் அடியோம் அடிக்குடில் ஒருத்தரும் வழாமை ஒருக்கின்ள் தடக்கையி னெல்லிக் களியெனக் [காயினன்

சொல்லுவ ததியேன் வாழி முறையோ தரியே னுயேன் றுனெனைச் செய்தது தெரியேன் ஆவா செத்தேன் அடியேந் கருளிய ததியேன் பருகியு மாரேன் விழுங்கியு மொல்ல கில்லேன் செழுந்தண் பாங்கடற் றிரையுரைவித் துவாக்கடல் நள்ளூந் றுள்ளகந் ததும்ப வாக்கிறந் தழத மயிரீக்கா றேறுந் தேக்கிடச் செய்தனன் கொடியேன் ஊன் [தழை

குரம்பை தோறு நாயுட லகத்தே குரம்பைகொண் டின்தேன் பாய்க்கி [நிரம்பிய அம்புதமான அழத நாரைக்கர் எற்புத் துனாதொறு மேற்றினனுருகுவ துள்ளவ் கொண்டோ ருருச்செய் தாங் [கெனக்கு அள்ளு றுக்கை யமைத்தனன் ஒள்ளிய கன்னற் களிதேர் களிமெனக் கடைமுறை என்னையும் இருப்ப நாக்கின்ள் என்னிற் கருணை வான்மேன் கலக்க அருளோடு பராவுழ தாக்கின்ள் பிரமன்மா லறியாப் பெற்றி யோனே.

(ஊ திருவண்டப்பகுதி.)

இருள் திணிர்தெழுந் திட்டதோர் வல் [வினைச் சிறுகுடி விதுவித்தைப் பொருளெ னக்களித் தருநர கத்திடை

[விழப்பகு கின்றேனைத் தெருளு மும்மதில் கொடிவரை யிடிதரசு [சினப்பதத் தொடுசெந்தி அருளு மெய்த்நேறி பொய்த்நேறி [நீக்கிய அதிசயங் கண்டாமே.

(ஊ அதிசயப்பத்து பாசரம். 10) என்புள் றுருக்கி யிருவினையை யீடழித் [துத் துன்பங் களைந்து துவந்துவங்கள் தாய்மை [செய்து முன்புள்ள வற்றை முழுதழிய வுள்புருத்த அன்பின் குலாத்திலலை யாண்டானைக் [கொண்டன்றே.

[“முன்புள்ள வற்றை முழுதழிய” என்பது உடலில் உள்ள அசுத்த நிறை ஒழிதலாகிய சாதலுறாச் சாதலையே -- சாக்காட்டையே குறித்ததாகும்.]

கொம்பி லரும்பாய்க் குவிமலராய்க் காயாகி வம்பு பழுத்துடல மாண்டிவங்ன் பேகாமே நம்புமென் சிந்தை நணுகும்வன்ணம் நான [ணுகும் அம்பொன் குலாத்திலலை யாண்டானைக் [கொண்டன்றே.

(ஊ குலாப்பத்து பாசரம் 3,6.)

குறள்.

நத்தம் போற் றேடு முளதாகுஞ் சாக் [காடும் லித்தகர்க் கல்லா லரிது.

(ஊ 24-ம் அதி. புகழ். 5)

எனவும், புக்கி லமைத்தின்று கொல்லோ வுடம்பி [னுட் ட்ச்சிவீருந்த வுயிர்க்கு.

எனவும் வருஉம் அரு மணி அனைய தேவர் திருவாக்குக்களும் “உளதாகும் சாக்காடு” என்னும் சாதலுறாச் சாதலால் “இன்புறு புத்துடல்” ஆகிய “புக்கில்” என்னும் அமல தநு அமைந்து நித்தியத்துவம் கைவரப் பெறுதலையே ஒன்றும் போதா அறிவினிக

ளாகிய எம் போலியர்க்குத் தடக்கை நெல்லி என விளக்கிக் காட்ட எழுந்தன ஆகும் என்பதில் எட்டுணையும் ஐயப்பட்ட ஆமோ?

அமல நிறை ஆக்க முறுதலாகிய நக்தமும் அசுத்த நிறை அழிவு பெறுதலாகிய கேடும் அதனால் சாத லுறுச் சாதலாகிய “உளதாகும் சாக்காடும்” அதனால் இன்புறு புத்துடலாகிய —பேரின்ப லாபம் பெறுதற் குரிய அமல யாக்கை கைவரப் பெற்று நித்தியத்துவம் அடைதலும் காமாட்சி பிடம் என்னும் உயரிய தடத்தை அடைந்த மெய் யடியார்க்கே யன்றி ஏனைய உலக மாக்களுக்கு முற்றாக முடியாத காயரிமே ஆம்.

பின் வரும் வேத மந்திரங்களும் இத்தகைய சாக்காட்டினால் இன்புறு புத்துடல் இயைந்து நித்தியத்துவம் பெறுதலையே வாய்மையில் உணர்ந்த எழுந்தன ஆகும்.

பிருகதாரண்ய உபநிடதம்.

அத்தியாயம் 4 பிராம்மணம் 4 மந்திரம் 3.

“தத்யதாந்ருண ஜலாயு காந்ருணஸ்ய அந்தம் கத்வா அந்யம் ஆக்ரமம் ஆக்ரமய ஆக்ரமாம் உபஸம்ஹரதி ||”

“எவம் ஏவ அயம் ஆத்மா இதம் சரீரம் நிறுத்ய அவிந்யாயம் கமயிந்வா அந்யம் ஆக்ரமய ஆத்மாநம் உபஸம் ஹரதி ||”

புல்லட்டையானது தான் இருந்த புல்லின் துணியை அடைந்து மற்றோர் புல்லைப் பற்றிக் கொண்டே முன்னைய புல்லை விடுதல் போல, இந்த ஆத்மாவானது மற்றொரு பிண்டமாகிய சரீரத்தைப் (கருவை) பற்றிக் கொண்டே முன்னைய சரீரத்தைப் பிணமாக்கி அதன்பால் உள்ள தனது தொடர்பை நீக்கிக் கொள்ளுகின்றது என இதன் தூலப் பொருள் கூறப்படுகின்றது.

ஷடமந்திரம் 4.

“தத்யதாபேஷஸ்காரி பேஷஸோ மாத்ராம் உபாதாய அந்யம் நவதரம் கல்யாண ரூபம் ததுதே. |”

“எவம் ஏவ அயம் ஆத்மா இதம் சரீரம் நிறுத்ய அவிந்யாயம் கமயிந்வா அந்யம் நவதரம் கல்யாண ரூபம் குருதே. ||”

தட்டான் பொன்னில் ஓரளவை எடுத்துக் கொண்டு வேறு புதிதான மங்களகரமான ஆபரணத்தைச் செய்வது போல, இந்த ஆத்மாவானது எடுத்த சரீரத்தைப் பிணமாக்கி விடுத்து வேறு புதிதான மங்களகரமான சரீரத்தை ஆக்கிக் கொள்ளுகின்றது என இதன் தூலப் பொருள் கூறப்படுகின்றது.

உடலை விட்டு உயிர் பிரிதலாகிய மரணம் பிறவி நெறியே என்பதற்கும், மறு பிறப்பு இல்லை என வாதிப்போர்க்கு அஃது உண்டே என உதா கரித்துக் காட்டுவதற்கும் இம் மந்திரங்கள் தூலப் பொருளால் பயன்படுகின்றன என்று கூற ஆம்.

ஆனால், இவற்றின் உண்மைப் பொருள் வேறு. தத்துவப் பெரியாராகிய மகர்ஷிகள் அருளிய மறைகள் எல்லாம் சிவர்கள் படிப்பு வல்லபத்துக்கு எட்டாத தத்துவார்த்தம் உடையனவே ஆம்.

மகர்ஷிகள் நிஷ பிரயோசனமான அசம்பாவிதமான இத்தகைய வாதங்களுக்குச் சமாதானங்களைத் துருவி ஆராய்ந்து அவற்றை உலக மாக்களுக்கு வெளிப் படுத்துவதே தொழிலாகக் கொண்டு இயங்கினவர் அல்லர்.

அஃதாவது தற்கால மேலைத் தேச விஞ்ஞான சாத்திர விற்பன்னர் எனப் போற்றப் படும் வெள்ளையர் சிலரும் அவர் நெறியை அதுசரித்து ஆராய்ச்சிகள் புரியும் பிறர் சிலரும் போல “மரணத்தின் பின் மனிதர் நிலை”

என்பன போன்ற வியர்த்தமான ஆராய்ச்சிகள் புரிந்து காலக் கழித்தவர் அல்லர்.

மற்றோ, வாய்மையைக் கண்டு அதற்குரிய சாதனங்களைக் கைக்கொண்டு ஒழுக்கி அச் சாதனங்களின் பெற்றிபை —பெட்டை — அருமை பெருமைபை உணர்ந்து

அவற்றை வெளிபிடுதற்கே அஃதாவது அத்தகைய உந்தமான அறத்தாறுகளால் சரீரத்துக்கு அந்தமானதும்—கடையானதும் கடையாயும் உன்றாயும் இயங்குவதும் இயவுள் எனப்படுவது மாகிய ஒன்றை (அந்தம்) நிறை கொண்டு பிடித்து ஆடி ஆடி உறவு கோலால் முறுக வாங்கிக் கடைந்து ஆலத்தை ஜீவார்மிதம் என்னும் அமுதாக்கி அதனை உண்டு உண்டு அதனால் சூக்கும சரீரம் (தாதுக்கள்) வலுத்து,

அதனால் படி முறையே தூலமும் அழிந்து—சாதலுறுச் சாதல் என்னும் சாக்காடு அடைந்து—மாறிப் பிறந்து அடைய வேண்டிய பேற்றை அடைய வேண்டும் என்பதனையும் இன்னோரன்ன பல வற்றையும்—அதி குஹ்பமான பயில்வுகளின் பெட்டையும் பக்குவர்கள் தங்கள் தங்கள் பக்குவத்துக்கு ஏற்ப உணர்ந்து படிபேற்றம் பெறுதற் குரிய நிலைமையை அங்கை ஆமலக மென விளக்கிக் காட்டுவதற்கே கொண பதங்கள் அமைந்த நிறை முறையான கற்பனைகளால் அநேக நூல்களாகிய மறைகளை மகர்ஷிகள் அருளிச் செய்தனர் என்பது மறுக்க முடியாததே!

ஒருவன் தனக்கு உரியதான ஊரை விட்டுப் புறப்பட்டு நெடுந்தூரம் மாசக் கணக்காக வருஷக் கணக்காக யாத்திரை செய்து நீளச் சென்றவன் என்றால்,

அவன் தன் வீட்டைத் திரும்ப அடைதற்கு யாது செய்ய வேண்டும்?

தான் சென்ற தடங்களால் திரும்பி அடி பெயர்த்து அடி பெயர்த்து வந்தே தனக்குக் கடையான — முடிபான — சொந்தமான — எஞ்ஞானமும் தான் வசிக்கும் இடமான — தன் யாத்திரைக்கு அந்தமான இடத்தை — வீட்டை அடைய வேண்டியவன் அல்லவா?

(அந்தம் என்றால், மீண்டு வீடு பெற்ற பின்பு யாத்திரை பூர்த்தி பெற்றது — முடிபு பெற்றது என்பது பொருளாகும்.)

இவ்வாறு மீண்டு அடி பெயர்த்து இயங்குதல் எங்ஙனம்? எனின், புல்லடையானது — புழுவானது ஒன்றைப் பற்றி ஒன்றை விடுதல் போல ஓர் படியில் நிற்பவன் அப் படிக்கு அப்பால் இருக்கும் படிபைப் பற்றி நின்ற படியை விட்டு மேற் செல்லுதலாம் என அறிதற் பாற்று.

மேற் செல்லுதலாகிய ஆரோகணப் பெற்றியே சாகாமல் சாதல் என்பது — சாக்காடு என்பது.

மேலே காட்டிய மந்திரங்களில் “அவித்யாம் கமயித்வா” என்னும் சொற்றொடருக்கு சரீரத்தை அசேதனமாக்கி — பிணமாக்கி எனப் பொருள் கோடல் தகாது. அஃதாவது இது உலகியலுக்கு ஒப்பிய போலிப் பொருளாகிய பெயர்ப்பொருளே யன்றி உண்மைப் பொருளன்று என்பது.

அஃது எங்ஙனம்? எனின், கூறுதும்:—

அ+வித்யா என்பது வித்தை அற்றது எனப் பொருள் படும். வித்யா என்பது யாது? எனின், அது தான் திரோதாயி என்னும் இயக்க உருவம் தாங்கிப் பொலிந்து சீவர்கள் மலங்களைப் பக்குவப் படுத்தும் பேராற்றல் என்று கூறப்படும்.

சரீரம் மாறிப் பிறந்த ஆங்கு திரோதாயி செயலற்றுத் தனக்குத் தானே

சுழன்று கொண்டு இருப்பாள். ஆதலால் இவளை “அவித்யா” என்றனர் தத்துவப் பெரியார் என அறிதற் பாற்று.

அவித்யை என்றால் அஞ்ஞானம் என்பர். காரண சரீரம் அவித்யை எனின்; தூலம் சூக்குமத்திலும் சூக்குமம் காரணத்திலும் ஒடுங்கும் என்கின்றனரே! ஞானமானது அஞ்ஞானத்தில் (காரண சரீரம்) ஒடுங்குவது தான் முத்தியோ? விபரீதம்! விபரீதம்! உலகம் தலை தடுமாறி நிற்கின்றது!

திரோதாயி ஞானசத்தி ஆக்கப் பட்டாள் என்பதே “அவித்யாம் கமயித்வா” என்பதன் உண்மைப் பொருளாகும். திரோதாயி மாண்டு ஞான சத்தியானான் — சாதலுரசு சாதலால் ஞான சத்தி வடிவம் ஆகிய அமல தது — பிரணவ வடிவம் உள தாயிற்று—சீவன் முத்தி நிலை பூரணப் பட்டது என்பதே பொழிப்பு.

இதனால் ஆன்மா என்றும் சரீரம் என்றும் வாளா கூக்குரலிட்டுத் திரிந்த நிலைமை கெட்டது—சம்ஹாரமானது; ஆன்மா சரீரம் என்னும் (உப) இரண்டும் சம்ஹாரமாயின. (உப ஸம்ஹரதி) இச் சம்ஹாரமே ரக்ஷகத்துவமாகப் பொலிந்தது என்க.

உடலும் உயிரும் ஒழிவற ஒன்றி ஞான சத்தி வடிவாய் நித்தியத்துவம் பெறும் பெற்றி இதுவே என்க.

“சரீரம் நிஹத்ய அவித்யாம் கமயித்வாஆத்மனம் உப ஸம்ஹரதி”

என்பதன் உண்மைப் பொருள் இதுவே ஆம். “சரீரம் நிஹத்ய” என்பதே மருளுடம்பு சாக்காடடைதல்—சாதலுரசு சாதலடைதல் என்பது.

மேலே கூறிய புழுவின் உபமானமும் இதற்கே பொருத்தமாம்.

வித்தையே வித்து; வித்தின்றி வித்தை இல்லை. ஆதலால் “உணக்கிலாத தோர் வித்து மேல் வினையாமல் இருவினையும் ஒத்த” இடமே (திருவாசகம்—திமுகுக் கழுக்குன்றப் பதிகம்) வித்து அற்ற இடம்—வித்தை அற்ற இடம்—அ+வித்யா என அறிதற் பாற்று.

அவித்யா என்றால் தானே தானாய் நின்ற இடம்—தன்னின் வேறென்றில்லாத இடம்—காணாத இடம்—யாவும் தானாய் நின்ற இடம்—அறிய வேண்டியது ஒன்றும் இல்லாத (அறியாமை) இடம் என்க.

இடைக்காடர் பெருமானால் “ஒழிபு” எனக் கூறப்பட்ட தடம் இதுவே ஆம்.

தனக்குத் தானே—தானே தானாய் இயங்கும் இடம்—சுழலும் இடம் இதுவே. இதனைத் தான் காரண சரீரம் என்ப; அஞ்ஞான தடம் என்ப.

தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய தென்று இல்லாத இடம் ஆதலால்—துவந்துவங்கள் தூய்மை அடைந்த இடம் ஆதலால்—தன்னிலை முன்னிலை பட்டுக்கை என்னும் திரிபடி அற்ற இடமாதலால்—திரிபடியும் ஒரு புடியாக நின்ற இடம் ஆதலால்—புன்மை யறிவுடைய எம் போலிய சீவர்கள் இதனை அறியாமையான இடம் என்று கூறினர்—கூறுகின்றனர்—கூறுவர்.

உண்மை அறிந்தோர் இவ் வீடர் தான் அண்ட சராசரங்களும் தன் மாத்திரைகளாகத் திரிந்து எவ் வகையான சுட்டுணர்வு மின்றித் தாமே தாமாய் இயங்காமல் இயங்கும் இடம் என்ப.

இவ் அவித்யை யினின்று காமம் என்னும் ஆசையால் இயக்கம் விசர்க்கம் பெற்று நீண்டு வியாபித்தது உலகம். ஆதலால் இவ் உலகமும் அவித்யை என்றும் அஞ்ஞானம்

என்றும் கூறப்படும். விபாகம் என்னும் அவித்தை பங்க முடையது—குற்ற முடையது—விஷ குண முடையது—மடக்க முடையது. ஆதலால் அஞ்ஞானம் என்னும் அறியாமை உடையது—திணை மயக்கம் பெற்றுத் திரிவது என்க.

இவ் வாற்றால் காரண சரீரம் என்னும் அவித்தைக்கும் விபாகம் என்னும் போலியான—போலிக் குரிய அவித்தைக்கும் இடையீடு கண்டு கொள்க.

போலியை உண்மை என்பது கய வரைத் தேவர் எனக் கூறுவது போலும் எனக் கொள்ளற் பாற்று.

குறள்.

தேவ ரணையர் கயவ ரவருந்தா
மேவன செய்தொழுக லான்.
(ஊ. 103ம்- அதி. கயமை. செ.3)
என்பது காண்க.

“தட்டான் அபரஞ்சியில் ஓர் அளவை எடுத்து ஆபரணம் செய்வது போல சீவன் என்பவன் எதிலிருந்து எந்த அளவை எடுத்து மற்றோர் மங்களகரமான சரீரத்தைச் செய்கின்றான் என்னும் கடாவுக்கு சமாதானம் யாண்டுளது? உபமானம் பொருந்த வேண்டாமா? இருடிகள் முனிவர்கள் அருளிய கண்ணியம் வாய்ந்த கனமான வாக்கியங்கள் அன்றோ இம் மந்திரங்கள்! உபமானத்துக்கு ஒப்ப உபமேயத்தைப் பொருத்திப் பொருள் காண வேண்டும் அல்லவா?

பிருகதாரண்ய உபநிடம்.

ஊ. மந்திரம். 4

இச் சூத்திரப் பொருள் வாய்மையையே உணர்த்து கின்றது. தட்டான்

அபரஞ்சியின் ஓர் அளவை எடுத்து மங்களகரமான வேறோர் அபரஞ்சி ஆபரணத்தை—பொற் பணியை—உருவத்தை ஆக்குகின்றான்—உருப்படுத்துகின்றான்.

இஃகே போல்,

குருவருள் பெற்ற பக்குவ சீவனாகிய மாணவன் தன் உழப்பால் சுந்தரமான திரு நீற்றை திரு நீறு என்னும் பொற் சுண்ணத்தை உற்பத்தி செய்கின்றான்—ஆக்குகின்றான்.

ஆக்கிக் கண்ட ஆங்கு அச்சண்ணம் என்னும் திரு நீற்றை அணிந்து—உண்டு (அணிதலே கொள்ளல்—உண்ணல் என்பது) மலக் குரம்பைபை—இருள் மயமான புலால் துருத்தியை அழித்து—சாதலுறச் சாதலுடையச் செய்து அந் நீற்றினால்—பொற் சுண்ணத்தால் மங்களகரமான உருவத்தை “ஜீன்புறு புத்துடல்” ஆகிய அமல தருவை ஆக்கிக் கொள்ளுகின்றான் என்பதே பொருளாகும்.

திரு ஞானசம்பந்தப் பெருமான் அருளிய திரு நீற்றுப் பதிகமும், மணிவாசகர் அருளிய திருப் பொற் சுண்ணப்பதிகமும் தத்துவப்பெரியார் பாடல்கள் பிற பலவும் இத் திரு நீற்றின் மாண்பை நன்று புலப்படுத்துவன வாகும்.

திரு ஞானசம்பந்தர் தேவாரம்.

முத்தீந்ருவதுநீறுமுனிவரணிவதுநீறு
சுத்தியமாவதுநீறுதக்கோர்புகழ்வதுநீறு
பத்திருவதுநீறுபரவவினியதுநீறு
சுத்தீந்ருவதுநீறுதிருவாலவாயான்திருநீறே.
“.....பெருந்தவத்தோர்களுக்
[கெல்லாம்
ஆசைகெடுப்பதுநீறுஅந்தமநாவதுநீறு
.....”

(ஊ. திருநீற்றுப் பதிகம் பாசரம். 3, 5)

[அந்தம்—ஒழிபு—தானே தானாய் இயங்கும் இடம்.]

திருவாசகம்.

“முன்னீறுமாதிரியில்லான்ற முனிவர்குழாம் பன்னூறு கோடியிபையோர்கள் தாம்நிற்பத் தன்னீறுமாதிரியினி.....”

என மணிவாசகர் தாம் அடைபப் பெற்றதாகக் கூறியருளிய வாய்மையான திருநீறும் இதுவே ஆம்.

பின் வரும் பிரமாணங்கள் மலை கூறிய கருத்தை நன்று வலியுறுத்துதல் காண்க.

பிரமோத்தர காண்டம்.

எழுதேகாடிமந்திரமுமெண்ணில்கவமு
[மிருசிவத்தில்
ஆழமுடையகங்கைமுதலனந்தத்திமும
[ரேசன்
வீழுத்தரகமீறாமவ்வேள்வியனைத்தம்
[விளம்புங்கால்
தாமுஞ்சடையோன்றிருநீறு
[தருப்பெறென்றுந்தாராவே.

பத்தியால்வெண்ணீர்நீறோர்
[பாரைப்பொதுநீங்கிட்புர்த்து
துய்த்தபோகத்திறுகியினிற்சோதி
[விமானத்தினிலேறி
மைத்தகுழவாரொடுமருவி
[மகவான்பதத்தில்வாழ்த்துபின்னர்ச்
சுத்தாய்சத்தையொருவுசிவ
[சாபுச்சியமேசாரீவாரால்.

இவ் வாற்றால் சாதலுறச் சாதல் என்னும் சாக்காடானது நித்தியத்துவம் பெறுதற்குரிய

“இன்புறுபுத்துடல்இசைத்தலின்”

பெற்றிகண்டு கொள்க.

சாதலுறச் சாதலாகிய சாக்காட்டினால் இன்புறு புத்துடலாகிய அமல தரு அமைபப் பெற்ற சீவன் முத்தர் அருளாய் வெளிபாய் ஞானகாசத்தில் ஓடுங்குதல் சொல்லாமலே அமைபும். ஆதலால் வேதாகமாதிரி அல்கள் இணை வெளிப் படையாகக் கூறுவதில்லை; கூற வேண்டிய தில்லை.

சீவத்துவம் ஒழிதலாகிய-உடலுயிர் சாதலுறச் சாதலடைதலாகிய சாக்காடு கூறப்படவே அவ் உடலுயிர் அமல மடைந்து பரத்தில் ஒடுங்கு தலாகிய முத்திரினை சொல்லாமலே அமையுமாதலால் பக்குவர்கள் இவ் உண்மையை எளிதில் அறிந்து கொள்வார்கள்.

“சாக்காடு”

என்னும் இச் சூக்தத்தால் முத்திரினை உய்த் துணை வைக்கப்பட்ட தென்பது வெள்ளிடை ஆம்.

இது பற்றியே “சாக்காடு” என்பது மூவடி முப்பது என்னும் இவ் வரிய பெரிய தமிழ் மறையின் இறுதிச் சூக்த மகுடமாயிற்று என அறிதற் பாற்று.

காமாட்சி பீடம் என்னும் உயரிய தடத்தை அடைந்து தனது விருப்பம் யாவும் ஒழியப் பெற்றுச் சாதலுறச் சாதலடையப் பெற்றவன் உடலை விட்டு உயிர் பிரிவதில்லை எனவும் அவன் அருள் வடிவாய் அருளிற் கலப்பன் எனவும் பின் வரும் வேதப் பிரமாணமும் நன்று வலியுறுத்து கின்றமை காண்க.

பிருகதாரண்ய உபநிடம்.

“அத அநாமயமா நோயோ—காமோ நிஷ்காம ஆப்காம ஆகம் காமோ நதஸ்ய ப்ராண உத்க்ராமந்தி ப்ரஹ்மைவஸத் ப்ரஹ்மமாயேதி. |”

(4. 4. 6)

எவன் பற்றில்லாதவனோ எவனது விருப்பங்கள் எல்லாம் அகன்றனவோ எவன் விருப்பங்களை யெல்லாம் அகன்று திருப்த னானோ எவன் தன்னை அகன்று (தான் என்பது அற்று—சாதலுறச் சாதலடைந்து) ஈசனிடத்தில் புகலிடங் கண்டானோ அவன் பாசத்தினின்றும் விடுபட்டவனாவன். அவனது உயிர் அவன் உடலை விட்டுப்

பிரியாது அவன் அருண் மயமாகவே நின்று அருளில் கலப்பான் என்பது இதன் பொருளாகும்.

சாதலுறச் சாதலால் இன்புறு புத்துடலாகிய அமல தநுவை அடைந்து அதனோடு நித்தியத்துவம் பெறுதலாகிய முத்திரினை மஹா பாரதம் என்னும் இதிகாசத்தில் உத்தியோக பர்வத்து 43-ம் அத்தியாயத்திலும் கூறப்பட்டுள்ளது. (ஷேசலோகம் 4; 23.)

ஷே பர்வத்தில் “ஸூநத் ஸூ ஜாதீயம்” எனப் பெயரிய 40—45-ம் அத்தியாயங்களுக்கு வியாக்கியானம் செய்தருளிய

ஸ்ரீமத் சங்கரா சாரிய சுவாமிகளும்

“சீவன் முத்தன் மரண மடைய மாட்டான்—அவன் உடலை விட்டு உயிர் பிரியாது”

என்னும் வேத உண்மையை விளக்கிக் காட்டி யுள்ளார்கள். (ஷேசலோகம் 43-ம் அதி. 23-ம் சலோக வியாக்கியானம்)

ஸ்ரீ வால்மீகி ராமாயணத்தில் ஸ்ரீ ராம பிரானும் பரத சத்துருக்களும் இலக்குமணரும் உடலோடு ஒளியில் கலந்தனர் என்னும் உண்மையை விளக்கமாக உரைக்கும் சலோகங்களின் கீழ்,

[ஷே உத்தர காண்டம் சர்க்கம் 110—சலோகம் 12; ஷே சர்க்கம் 106 சலோகம் 17]

இந் நூலுக்குத் “திலகம்” எனப் பெயரிய அரியதோர் வியாக்கியானம் எழுதிய வட இந்திய தேச வாசியாகிய ஸ்ரீமத் இராமர் என்னும் பெரியார் பிராகிருத சரீரம் சாதலுறச் சாதலடைந்து திவ்ய சரீரமாகிய அமல தநுவாய் மாற்ற மடையும் முறையைக் குறித்துச் சிறிது கூறுகின்றனர்.

இவற்றை யெல்லாம் ஈண்டுக் காட்டி விளக்கப் புகின் மிகப் பரக்கும்.

எமது ஆப்த நண்பரும், உண்மையை நாடி உழைக்கும் உத்தமரும், எமது “வித்தக” அபிமானியும், மஹா வித்வப் பெரியாருமாகிய

ஜோதீர் பூஷணம் வேதாரணியம் ப்ரமஸ்ரீ Dr. V. V. ரமண சாஸ்திரிகள் M. A; Ph D. Etc.

அவர்களால் ஆராய்ந்து கண்டு எமக்கு வழங்கப் பட்ட இவ் வரிய பிரமாணங்கள் அமய நேருங்கால் எடுத்துக் காட்டி விளக்கிக் கூறப்படும்.

குரு நெறி கடைப் பிடித்து வாய்மையான “அழகை” (“வித்தகம்” தொகுதி 3 இல. 40, 41 பார்க்க) என்னும் சாதகத்தைக் கைக்கொண்டு ஒழுக்குதலால் இத்தகைய சாக்காட்டை அடையப் பெறாது வேறு தடம் புகுந்து பேரின்பலாபம் பெறுதல்— “இன்புறு புத்துடல்” என்னும் திவ்ய சரீரமாகிய அமல தநுவைப் பெற்று நித்தியத்துவம் அடைதல் ஆஃதாவது அருளாய் வெளியாய் உலகு கண்டிட உடலோடு மறைந்து உண்மைச் சைவ முத்தியடைதல் முடியாத காரியமே ஆகும்; அசம்பாவிதமே ஆகும்.

ஆதலாற்றான் சாதலுறச் சாதலாகிய—ஊனம்—அறவே ஒழிந்து உடல் அமல மடைதற்குரிய இத்தகைய சாக்காடு நித்தியத்துவம் அளிப்பது என வற்புறுத்துபவராய் இதனைத் தாம் அருளிய தமிழ் மறையின் இறுதிச் சூக்தமாக வைத்து இதன் அருமை பெருமை தோன்ற இதனை

“வாழிய”

என மணிவாய் மலர்ந்து வாழ்த்தி இச் சூக்தத்துக்கு முற்றுத் தந்து இவ் அருமறையை மங்களகரமாக முடித் தருளிணர் சங்கப் பலகையை நிலைகுலைத்த ஒப்புயர்வில்லாத திப்பிய புலவர்

சிங்களமும் நித்தியத்துவம் பெற்ற தத்துவப் பெரியாருமாகிய எமது இடைக்காடர் பெருமான் என அறிதற்பாற்று.

உலகியலை நிறையோடு தழுவுதலே உய்யும் நெறி என அறியாது மாண்டு போனவர் சிலர் எழுதி வைத்த நெறியல்லா சன நெறிகளைத் தழுவி அவ் உலகியலை வெறுத்து—சிற்றின்பத்தை வெறுத்து ஒருபால் ஒதுங்கிப் புருஷார்த்தங்களை இழந்து பிறவி வலைப்படும் உலக மாக்களுக்கு,

குருவருளால் உலகியலாகிய சிறுவாழ்வு என்னும் சிற்றின்ப வாழ்வை நிறையோடு தழுவுதலை புருஷார்த்தங்களை அடையும் நெறி என—எல்லாச் சாதியாளர்க்கும் எல்லாச்சமயத்தவர்க்கும்—சகல சீவராசிகட்கும் உரிய சத்திய நெறியாகிய நித்தியத்துவ நெறி என வற்புறுத்துவான் எழுந்த “மூவடி முப்பது”

என்னும் இத் தெய்வத் தமிழ் மறை

“உலகம்”

என்னும் மங்கல மொழியான் அங்குரம் பெற்று அதபவ முறையாகிய படிமுறையான் ஆக்கமுற்று

அத்தகைய இயற்கை நெறியான் அடையப்படும் பூரணத்தத்துவ நிலையாகிய அமல நிலை என்னும் நித்தியத்துவ நிலையை வெள்ளிடை விவல்கலென விளங்கக்காட்டி

“வாழிய”

என்னும் மங்கல மொழியால் பூரணப்பட்டு நின்ற தென அறிக.

சீவகாருண்ணிய மூர்த்தியாகிய இப்பெரியார் அருளிய

“உலகம் வாழிய”

என ஆதியும் அந்தமும் ஆய் நின்ற இம் மங்கல மொழிகள், உலகம் பேரின்ப வாழ்வு பெற்று உப்தி படைதலே

இத் தெய்விக மறையின் பயன் என உணர்த்துதலோடு, இத்தகையப்பயனை அடைந்து உலகோர் உய்தியடைக என அவர்க்கு ஆசி கூறி யருளிய வண்ணமும் ஆம் என அறிதற்பாற்று.

✕
மேலும் விரிப்பிற் பெருகும்.

இதுகாறும் கூறியவைகளால் மூவடி ஷப்பது என்னும் அரிப பெரிய தமிழ் மறையில் ஒழிபு என்னும் நான்காம் அத்தியாயத்தில் வீமசூக்தமாகிய இறுதிச் சூக்த மகுடமாகி மிளிரும் “சாக்காடு” என்பதன் பெற்றி ஷை சூக்தம் துதலியவாற்றான் ஒருவாறு உணரத்தகும்.

சுபம்.

மூவடி முப்பது என்னும் தமிழ் வேத சூக்தமகுட விளக்கவுரை முற்றிற்று.

மூவடி முப்பது என்னும் தெய்வத் தமிழ்மறை நீடு வாழ்க.

இடைக்காட்டுச் சித்தர் பெருமான்

திருவடி வாழ்க.

சைவம் தழைக்க.

[குறிப்பு]

மூவடி முப்பது என்னும் தமிழ் வேத சூக்த மகுடங்களையே பீடிகையாகக் கொண்டு “வித்தகம்” கட்டுரைகளாய்—பத்திரிகைக்கு உரிய முறையாக அவகாசத்துக்கு ஏற்றவாறு விளக்கி எழுதப்பட்ட இவ்விரிவுரை இடையிடையே வேண்டிய மாற்றங்களோடு குறைபாடுகளை நிறைவு படுத்தி மிகச் சமீபகாலத்தில் புத்தக வடிவமாக வெளியிடப்படும்.

[ப—ர்]

காசி ஹநுமான்காட்
T.S.-சீதாராம ஐயர் அவர்கள்
எழுதுவது.

(தொகுதி 39-ம் வாரத் தொடர்ச்சி)

ஷை ஸதஸ்வலில் ஏற்பட்ட நான்

காவது வினாவும், அதின் தீர்மானமும். “யாதாமொரு யதி, தன்னை சங்கராசார்யன், என்ற பெயருடன் விளம்பரஞ் செய்து கொண்டும், பீடாசாரயர்களுடைய அடையாளங்களை வகித்துக் கொண்டும் திக் விஜயத்திற்காக வெளியில் புரப்படலாமா கூடாது? வென்பது. இதற்கு. உத்கரம், சாஸ்திரீதிபாய்ப்பகவத்பாதாசார்யாளால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட மடங்கள் நான்கே என்றும் இம் மடாதிபதிகள் நால்வர்களே ஜகத்குரு ஆசார்யபதவிகளுக்கு அர்சுர்களென்றும், இவர்கள் தான் ஜகத்குருத்வ அடையாளங்களுடன் ஸஞ்சாரங்கள் செய்யலாமென்றும், ஆசார்ய ஸம்பிரதாயங்களும் நான்கே என்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது. இத்தீர்மானமானது காசி வாஸிகளாகவும் ஜகத்பிரவலீத்தர்களான சாஸ்திரபண்டிதர்களாகவும் உள்ள பிரம்மநிஷ்டர்களின் கையொப்பம் (80)ம், பரமஹம்ஸர்களான யதிசீவர்களின் கையொப்பம் (10) அடங்கியதாகவுள்ளது.

1934ம் வருஷத்தில் ஸ்ரீ காசிபுரிக்கு நூதனமாக வர விருந்த மடாதிபதிகளை எந்த விதமான அந்தஸ்த்தில் இங்கு வரவேற்பது என்ற விஷயமாப் ஏற்பட்ட விதவதஸ்தஸ்ஸானது ஸ்ரீ காசி ஸாக்ஷி விராயகர் கோவிந்த்ரெகதிராகவுள்ள பிசாரிபுரி மடத்தில் வைத்து நடந்தது. இந்த ஸதஸ்வலிற்கு அக்ரானம் வகித்தவர், பிரம்ம ஸ்ரீ ஹாரான சந்திர பட்டாரி, என்ற சாஸ்திர வித்வான். இச்சபைக்கு பரமஹம்ஸ யதிசீவர்கள், மஹந்துகள் வித்வாம்ஸர்கள் ஆசார்ய பக்தகோடிகள் ஸதஸ்யர்களாக விருந்தார்கள். ஸபையின் தோக்கமென்ன வென்பதைப் பற்றிப் பிரவல்கம் ஆரம்பிக்கும் சற்று முன்னதாக, ஹிந்தி பாஷையில் அச்சிட்ட விளம்பரம் ஒன்று தர்மவீர அங்கராஜ கப்பராய சர்மா என்ற ஓப்பமிட்டு, ஷை ஸபையில் சேராத ஒரு வரால் ஸபைபோர்கள் யாவருக்கும் கொடுக்கப்பட்டது. ஷை விளம்பரத்தை தமிழில் மொழி பெயர்த்து வித்தகம்” தொகுதி (3) 2,3 வாரத்தியபத்திரிகையில், மறைகண்ட நம்பி, தத்வநிதானம் ஸ்ரீமான்

[அடுத்த பக்கம் பார்க்க.]

திருவாசக உண்மை.

யாழ்ப்பாணம், தென்கோவை தமிழ்ப்பண்டிதர்

ஸ்ரீமாந் ச. கந்தையபிள்ளை

(வித்தகம் பேராசிரியர்)

அவர்களால் எழுதப்பட்டது.

கடவுள் தமது அருமைத் திருக்கரத்தால் எழுதி அகில சீவர்கள் உய்யும் பொருட்டு உதவி யருளியதும், மாணிக்கவாசகர் அருளிச் செய்ததும் தெய்வத் தமிழ் வேதமுமாகிய திருவாசகத் தின் உண்மைக் கருத்துக்களை நன்கு விளக்கி வசன நடையில் எழுதப்பட்டது.

வேண்டுவோர் 0—2—9 அணு தபால் முத்திரை அனுப்பிப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

நந்தி வெளியீட்டு மன்றம்

புதுவை.

TOWARDS TRANSCENDENCE.

Vedanta Kesari Madras, Writes:—

“The book speaks of undiscovered possibilities hidden in the deeper reaches of the mind which could be brought into the conscious plane by a process of Transcendence of the various lower planes by which man become the superman possessed of great psychic powers, and later emerges with a still higher order of consciousness, as a Divine Personality.”

Price As. 12.

Nandhi Publishing House

PONDICHERRY.

[11-ம் பக்கம் தொடர்ச்சி]

D. சுப்பிரமணிய அய்யர் என்பவரால் வெளியிடப்பட்டு ஷை விளம் பரத்திற்கு ஆசேஷனையும் எழுதியிருக்கிறார்.

ஷை “ஹிந்தி விளம்பரத்தை” படித்துப் பார்த்த ஸபையோர்கள், யாவரும் இவ் விளம்பரமானது நூதனமாக இங்கு வர விருக்கும் மடாதிபதிகளின் தரப்பில் ஷை மடாதிபதிகள், இங்குள்ள ஆசார்யபக்தர்களால் ஏற்கனவே அறிக்கை விளம்பரமாகவும், பத்திரிகை வியாஸமாகவும், எழுதியிருந்தவைகளிற்கு ஜவாபு போல நினைத்துக் கொண்டு ஷை மடத்துச் சிலவிலேயே தான் இவ் விளம்பரமச்சிடப்பட்டிருக்கிறதென்பதாக தம்மில் தம்மில் பேசிக்கொண்டார்கள்.

ஸபையின் நோக்கத்தைப் பற்றி பிரஸங்கமும் சாஸ்திர வாதமும் தீர்மானமும் ஹிந்தியில் இருப்பதால் அவைகளை தமிழில் மொழிபெயர்த்து அறிவிக்கவேண்டியவர்களை எழுதுகிறேன் (தொடரும்)

இனம்!

இனம்!

சுத்த சாதகம்

ஜல

வைத்தியம்

வேண்டுவோர் தபால் முத்திரை செலவுக்கு உரிய 6 சதம் அல்லது 1 அணு ஸ்டாம்பு அனுப்பிப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

வேண்டுவோர் 6 அணு தபால் முத்திரை அனுப்பிப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

நந்தி வெளியீட்டு மன்றம். புதுவை.